

mæ 1. 2, q. 108, art. 1 et 2, et Quodlib. 4, art. 13. Relinquitur ergo præceptum hoc, quoad hanc partem, ecclesiasticum esse.

7. *Superracanea distinctio.* — *Decimæ in Ecclesia sunt ad imitationem legis antiquæ.* — Unde etiam constat nullam esse in hoc necessariam distinctionem inter decimas prædiales et personales, si in rigore loquamur, quoad præcepti obligationem; quia si solum considerentur quatenus sunt decimæ sustentationis, sic verius dicunt qui indifferenter asserunt, omnes esse de jure naturali divino, quia etiam illi fideles, qui possessiones non habent, tenentur concurrere ad sustentandos ministros spirituales, si ex labore et actionibus suis habeant unde id facere possint. Si autem loquamur de decimis quoad quotam, neutrae sunt de jure divino quoad obligationem, ut dixi. At vero quoad imitationem, admitti potest distinctio Hostiensis: nam prædiales retentæ sunt in Ecclesia ad imitationem antiqui juris divini, personales vero sine exemplo additæ sunt: cur autem id fecerit Ecclesia, postea videbimus. Atque ita constat quo sensu intelligenda sint jura canonica, quando decimas dicunt esse ex Dei præcepto, vel de jure divino: loquuntur enim de præcepto divino, non quod nunc obliget, sed quod aliquando fuit, et quo primum fuerunt decimæ sub necessitate constitutæ; et quia inde seu exemplo illius sumptum est ecclesiasticum præceptum, ideo etiam hoc per quamdam imitationem divinum dicitur. Sicut solent Patres præceptum Quadragesimæ servandæ divinum vocare, quia exemplum ejus in Domino præcessit, ut est apud Ambrosium, serm. 31 in 4 Dom. Quadrag., et per nonnulla capita de Cons., d. 5. Unde allegata jura præsertim loqui videntur de prædialibus decimis; nam personales neque isto modo dici possunt de jure divino, nisi nimis remote, et per quamdam similitudinem rationis.

8. *Ultima assertionis pars confirmatur.* — Addidi vero in fine assertionis modum alium utrisque decimis prædialibus et personalibus communem, quo possunt omnes dici esse jure divino evangelico, non actu, sed potestate, seu in radice. Quod utile est ad intelligendum per quam potestatem potuerit hæc determinatio decimarum quoad quotam in Ecclesia fieri: dicimus enim hoc pertinere ad potestatem spiritualem Ecclesiæ, non ad temporalem, seu civilem. Quod certum de fide est, quia disponere de spiritualibus, et de spiritualibus annexis, ad spiritualem potesta-

tem pertinet, non ad temporalem, ut in materia de legibus, et in peculiari tractatu de immunitate Ecclesiæ latius diximus; jus autem decimarum spirituale est, et decimæ ipsæ spiritualibus sunt annexæ; ergo taxatio, seu determinatio illarum ad spiritualem potestatem spectat. Unde etiam omnes causæ decimales ecclesiasticæ sunt, ut est indubitatum. Ac denique decimæ ipsæ peculiari titulo sunt bonæ Dei; et ideo tota cura et providentia circa illas ad dispensatores Dei per Christum constitutos pertinet. Ergo determinatio decimæ quoad quotam, in tempore legis gratiæ, actus est spiritualis potestatis. Hæc autem potestas supernaturalis est, et ab ipso Christo immediate data, et instituta in Ecclesia sua; ergo hæc determinatio peculiari modo trahit originem a jure divino evangelico, saltem radicaliter, seu potestative. Hæc ergo ratione possunt etiam dici decimæ aliquo modo de jure divino. Adde, postquam hoc jus decimarum in Ecclesia constitutum est, decimas deberi Dei in ministris suis, et hæc ratione jam peculiari modo pertinere ad jus divinum. Item decimæ sunt res sacræ ac religiosas, et jus percipiendi illas spirituale est, et ad divinum cultum pertinet, et ideo hæc etiam ratione divinum appellari potest, id est, jus Deo ipsi comparatum.

9. *Potestatem determinandi quotam decimæ, de jure divino residere in Summo Pontifice.* — Atque hinc obiter constat hanc potestatem determinandi quotam decimæ, primo ac perse residere in Summo Pontifice, et jure divino soli illi immediate convenire; quia tota potestas spiritualis, quæ est in Ecclesia, in illo solo est immediate ex divino jure, aliis vero per ipsum communicatur, ut nunc suppono; est enim sermo de potestate spiritualis jurisdictionis et gubernationis, non de potestate ordinis; sub illa autem generali potestate comprehenditur hæc, de qua nunc tractamus. Quoad usum vero hujus potestatis, advertendum est quod licet per se primo pertineat ad Pontificem, præsertim respectu totius Ecclesiæ universalis, tamen in his quæ ipse non prohibet, vel si ipse non præveniat, modum et ordinem universalem in hac determinatione constituendo, ad unumquemque Episcopum in sua diocesi pertinere, hujusmodi facere determinationem, et consequenter etiam potuisse unumquemque Episcopum decimam in sua diocesi imperare, etiamsi pro tota Ecclesia non esset lex lata per Pontifices, vel generalia Concilia, dummodo (ut dixi) non esset prohibitorium. Quia unusquisque Episcopus potest in

sua diocesi facere omnia quæ ad convenientem spiritualem administrationem pertinent, in his quæ sibi per Pontificem prohibita, aut limitata non sunt; inter hæc autem continetur decimarum determinatio; sed in eo casu, ut supponimus, nulla esset prohibitio; ergo. Quantam vero potestatem circa hoc habeant nunc Episcopi, infra declarabimus. Difficultates etiam quæ circa hoc præceptum occurrere possunt, in sequenti capite elucidabuntur.

CAPUT XI.

AN DETERMINATIO DECIMARUM CONVENIENS RATIONE IN TEMPORE LEGIS GRATIÆ FACTA SIT.

1. *Prima ratio dubitandi.* — *Secunda ratio.* — *Tertia ratio.* — Ratio dubitandi esse potest, quia hæc determinatio facta est ad imitationem legis veteris: non est autem eadem proportio inter hoc tempus et illud, hanc legem et illam, et ideo non videtur servata æquitatis ratio. Declaratur minor, primo, quia in populo Israelitico ex duodecim tribubus una integra erat sacerdotalis, et ita fere servatur proportio inter partem decimam fructuum, et partem duodecimam totius gentis; at vero in Ecclesia, non duodecima, nec vigesima pars fidelis populi pertinet ad clerum, seu brachium ecclesiasticum; ergo non cum debita proportione imperatur, sed sufficeret vigesima vel trigesima. Secundo, est alia magna differentia, nam in lege veteri non sunt datæ possessiones tribui Levi in terra promissionis, et ideo etiam sine causa ministerii quodammodo debebatur illi tribui aliquis census vel subsidium loco possessionum. Nam licet receperit civitates cum suburbiis usque ad mille passus, tamen civitates solum erant ad habitandum, et suburbia non poterant deservire ad sustentationem, sed ad summum ad quamdam civium commoditatem, et necessariam recreationem; ergo debebantur illis alimenta, si prædia denegabantur. At nunc ecclesiastici omnes possunt habere, et multi habent divitias, et possessiones temporales æque ac laici; ergo non est in eis eadem adæquata ratio, ut persolvantur ipsis decimæ; ergo neque ipsa quota stipendii debuit esse æqualis. Tertio, est aliud discrimen supra indicatum, quia in lege veteri solum imperabantur decimæ prædiales, nunc autem etiam personales, juxta c. *Decimæ*, 16, q. 1, cum similibus, quod videtur nimium rigorosum. Præsertim cum ministri

Evangelii debeant liberalius donare quod gratis acceperunt, esseque minus affecti ad hæc temporalia, quam fuerint Levitici sacerdotes.

2. *Hæreticorum error.* — *Aliquorum Doctorum sententia.* — In hac re graviter erravit Erasmus in annotationibus ad novum Testamentum, nam ausus est dicere exactionem decimarum esse tyrannidem. Referuntur etiam quidam hæretici, vocati Fratricelli, qui dixerunt decimas non esse solvendas his clericis, qui paupertatem Apostolicam non profitentur. Ita refert Turrecrem., in Summa, de Ecclesia, lib. 4, p. 2, c. 37; et in eodem errore fuerunt Pseudoapostoli, ut refert Guido Carmelita, et Castro lib. 4 de Hæreticis, verb. *Decimæ*. Fundamenta hujus erroris vel sunt eadem, quæ in ratione dubitandi indicata sunt, vel etiam supponunt alium errorem, scilicet, clericos et sacerdotes legis gratiæ esse prohibitos jure divino, ne possint habere rerum temporalium dominium, de quo errore nunc dicendum non est, nam spectat ad proprium tractatum de Sacramento ordinis et statu ecclesiastico. Aliqui etiam catholici Doctores, moti fortasse conjecturis propositis, existimant necessarium, ad justificandam hanc institutionem decimarum in lege gratiæ, dicere non eo fine imperari decimas, ut in dominium sacerdotum transferantur, sed ut dispensationi eorum committantur, ita ut ex illis congruam et decentem pro ratione status sustentationem accipiant, et ecclesiarum usibus ac sumptibus provideant, et reliqua quæ superflua fuerint, pauperibus erogent.

3. *Ecclesiasticum præceptum de decimis quoad quotam juste institutum.* — *Confirmatio.* — Dicendum vero imprimis est, præceptum hoc, etiam prout ecclesiasticum est, quoad quotam juste ac convenienter institutum et latum fuisse. Assertio est de fide, ad quam probandam sufficiunt jura et Concilia supra citata. Sufficit etiam auctoritas et consensus universalis Ecclesiæ, quæ errare non potest in moribus, et præsertim in re tam gravi. Confirmatur vero hoc amplius ex antiquitate hujus institutionis. Nam illius meminit Clem. Rom., lib. 2 Constit. Apost., c. 25, dicens: *Quæ secundum Dei mandatum tribuuntur, decimas dico et primitias, insumat Episcopus et homo Dei*, et lib. 8, c. 30, idem dicit. Item Cyprian. epist. 34, in fine, et clarus ep. 66, prius commemorat veteris legis institutum: *Quod, inquit, fiebat de auctoritate et dispositione divina, ut qui operationibus divinis in-*

sistebant, in nulla re avocarentur, ne cogitare aut agere sæcularia cogerentur. Et statim de tempore legis gratiæ subjungit: *Quæ nunc ratio, et forma in clero tenetur, ut qui in Ecclesia Domini ordinatione clerica tenentur, in nullo ab administratione divina avocentur, nec molestiis et negotiis sæcularibus alligentur, sed in honore sportulantium fratrum, tanquam decimas ex fructibus accipientes, ab altari et sacrificiis non recedant, etc.* Origenes etiam, Hom. 11 in 18 cap. Numeror., dicit, præcepta primitiarum, et decimarum esse ex his, quæ ad litteram sunt servanda in lege gratiæ; imo indicat jus ipsum naturale, et divinum hoc exigere, quod ut sit verum, secundum magnam congruentiam et propinquitatem, intelligendum est, et hoc modo præsentis instituto deservit.

4. Sic etiam Chrysostomus, hom. 4 in ad Ephes., in fine, agens de eleemosyna, et solutione decimarum: *Quanto est, inquit, hoc plenum probro et dedecore, si apud Judæos non habebatur in admiratione, hoc apud Christianos factum est admirabile. Si tunc erat periculum decimas non relinquere, cogila quantum nunc sit.* Divus etiam Hieronymus in epist. 2 ad Nepotianum, decimarum meminit dicens: *Si pars Domini sum, et quasi sacerdos vivo de decimis, habens victum et vestitum, his contentus ero; et Malach. 3, quod de primitiis ibi a Propheta dicitur, etiam in Ecclesiæ populis locum habere dicit. Hanc etiam antiquam consuetudinem aperte indicat Augustinus., l. 50 Hom., in 48, dicens: Majores nostri ideo copiis omnibus abundabant, quia Deo decimas dabant, etc., quæ referuntur in capit. Majores, 16, q. 7; de reddendis etiam decimis, habet integrum sermonem Augustinus, 219 de Tempore, ubi etiam locum Malachiæ accommodat, et inter alia decimas vocat tributa gentium animarum. Quem Augustini sermonem refert Concilium Triburiense, canon. 13, ubi etiam adducit Gelasium Papam, in epist. 1, capit. 29, præcipientem quatuor fieri partes de redditibus Ecclesiarum et oblationibus fidelium, quod de decimis Concilium dictum intelligit. Et multa alia ex Conciliis et Patribus infra afferemus, explicando quibus personis et de quibus rebus dandæ sint decimæ.*

5. *Congruentia probatur decimarum determinatio.* — Ratione declarari potest hæc veritas, ostendendo et congruentiam hujus institutionis seu taxæ, et vindicando illam ab omni injustitia; nam absolutam necessitatem

ejus non possumus ostendere, cum ex impositione et arbitrio pendeat, ut diximus. Congruentia ergo est primo imitatio legis divinæ: nam hujus considerationis magnam rationem habent jura omnia canonica, ut visum est. In quo etiam animadvertere possumus, non tantum in lege veteri, sed etiam ante legem, insignes Dei cultores Abraham et Jacob eam quotam elegisse, non sine instinctu Spiritus Sancti, ut credimus, ad eundem Deum colendum, et ut auctorem omnium beneficiorum recognoscendum. Imo quasi naturali instinctu etiam gentiles infideles decimarum solutionibus utebantur ad gratias agendas suis Diis, ut supra attigimus. Est ergo in hac parte aliqua moralis congruitas, quam Ecclesia etiam merito observare voluit. Illa autem esse potest, vel ut fideles christiani non minus gratos se ostendant erga Deum, quam antiqui justii, vel auctores legis veteris, vel etiam falsorum Deorum adoratores: hanc enim rationem, et Augustinus supra, et Hieronymus et nonnulla jura citata indicant; et Chrysostomus, hom. 43 in 1 ad Cor. Vel etiam esse potest significatio mystica, non repugnans, sed potius valde accommodata statui legis gratiæ. Nam quæ in illa sacerdotibus dantur, Christo, cujus personam gerunt, principaliter offeruntur. Decima autem Christi perfectionem significat, nam *decimus numerus* (ait Chrysostomus, hom. 1 in Matth., in Imperfecto), *quia numerus est perfectionis, mysterium habet Christi perfecti*, quod etiam supra tactum est; et ideo recte illi quasi in tributum decima designatur; et fortasse ob similem causam Deo ipsi semper oblata fuit, vel ad recognoscendum in illo omnem perfectionem, quæ nobis deest, vel ad profitendum habere nos ab illo quicquid boni vel abundantia nobis provenit. Quæ omnis et similia convenientissime possunt etiam nunc fideles intendere et confiteri in decimarum solutione.

6. *Decimarum quotam non esse rigorosam, probatur ex iis ad quæ fuit instituta.* — Sed considerando ulterius decimas secundum moralem usum, prout ordinantur ad sustentationem ministrorum Ecclesiæ, et ad opera ecclesiastica (ut sic dicam) sustentanda, non potest hæc quota videri rigorosa exactio. Et imprimis, si spectemus antiquam institutionem, præcipientem fieri distributionem decimarum in quatuor partes, unam pro Episcopo, aliam pro clero, aliam pro fabrica Ecclesiæ, et quartam pro pauperibus, statim apparebit esse æquissimam decimarum exactionem. Habe-

tur autem hæc institutio ex Gelasio Papa, in epistola prima, capit. vigesimo primo. Et habetur in c. *Quatuor*, 12, q. 2, ubi ex multis aliis Pontificibus et Conciliis eadem refertur; et idem habetur in Concilio Moguntino III, sub Gregorio IV, cap. 10, ubi specialiter dicitur, decimas esse *ad usus ecclesiæ et pauperum*; et in Concilio Turonico, tempore Leonis III et Caroli Magni, cap. 16, similiter dicitur, esse *dispensandas in usus ecclesiæ et pauperum*; et in Concilio Meldensi, c. 65, presbyteris dicitur, ut, *si decimas acceperint, sarta tecta ecclesiæ, et luminaria exinde competenter provideant, et restorationem ecclesiarum, et hospitium ac pauperum receptionem exhibeant, populi necessitatibus invigilent.* Et similia leguntur passim in decretis antiquis: si hæc ergo institutio servaretur, nulla esset prorsus difficultas, quin decimarum quantitas sit ecclesiastico statui necessaria.

7. *Cura pauperum cur pastoribus specialiter commissa.* — Nec etiam potest esse dubium quin potuerit Ecclesia imperare decimas intuitu subventionis pauperum (præter alia capita quæ per se clarissima sunt); quia hæc cura et sollicitudo pauperum ad spirituale regimen Ecclesiæ maxime pertinet, et ideo pastoribus Ecclesiæ specialiter commissa est, ut alibi tractatum est. Verumtamen hinc statim insurgit ardua illa quæstio de redditibus Ecclesiæ, et de obligatione quam præbendati in ecclesia habent ad eleemosynas faciendas, an sit ex justitia, vel charitate, a qua nunc abstinere intendimus, quia in proprium tractatum de beneficiis illam reservamus. Ideoque addimus, sive stipendia decimarum dentur clericis cum onere, et obligatione justitiæ dandi superflua pauperibus, sive absolute in proprium stipendium cum speciali obligatione charitatis, utroque modo habere posse æquitatem, et, omnibus pensatis, esse moderatum stipendium; quod declarabitur melius respondendo ad difficultates propositas.

8. *Solvuntur rationes partis contrariæ.* — *Cur sacerdotes novæ legis majori sumptu indigeant, quam veteris legis sacerdotis.* — Prima ratio dubitandi erat, quia in populo christiano pars clericorum est multo minor respectu totius corporis Ecclesiæ, quam esset tribus Levitica respectu duodecim tribuum. Ad quam respondemus primo, quod, licet quantitate sit minor, qualitate et dignitate est multo major, et ideo nunc indiget majori splendore et auctoritate, ut in debita veneratione ab omnibus habeatur. In quo etiam considerandum est hie-

rarchiam ecclesiasticam esse multo majorem et altiore, quam fuerit in Levitico sacerdotio; nam et dignitas summi pontificatus longe excellentior est, et sub illo sunt varii ordines Pontificum, dignitatum, sacerdotum et clericorum, qui non possunt sine magnis sumptibus cum debito honore tractari. Accedit præterea (quod D. Thomas advertit, dicta quæst. 87, art. 2, ad 1) sacerdotes legis gratiæ debere magis abstractos esse ab omni negotiatione, quam sacerdotes Leviticos, quibus non prohibebatur quin possent honeste lucrari, sicut alii Judæi. Præterea considerari potest, in lege veteri fuisse sacrificia carnalia, quæ magna ex parte cedebant in usus sacerdotum, cum innumeris oblationibus panis, et aliorum fructuum, et rerum utensilium, quæ vere ad vitæ sustentationem potuissent sufficere, quæ omnia in lege nova non inveniuntur ex vi divinæ institutionis circa sacrificium: aliæ vero oblationes fere sunt spontaneæ, ut supra visum est, præter primitias, quæ etiam in lege veteri imperabantur.

9. *Sacerdotes alias divites possunt decimas recipere.* — *Hieronymi et Prosp. dicta explicantur.* — Secunda ratio dubitandi petit dubium, an sacerdotes alias divites possint decimas recipere, et laici teneantur eis illas solvere. Aliqui enim dixerunt decimas non esse solvendas clericis, quando divites sunt, neque ipsos posse tuta conscientia illas recipere, quomodo videntur loqui Hieronymus et Prosper, relati in cap. *Clericos*, et cap. *Pastores*, 1, quæst. 2. Dicendum vero est, et sacerdotes divites posse licite decimas recipere, si beneficium habent ecclesiasticum cui ministrant, et fideles teneri ad eas solvendas sacerdoti, quantumvis alias dives sit. Ratio est, quia id quod est per accidens, et non est fundamentum obligationis, non tollit jus neque debitum justitiæ; decimæ autem non debentur sacerdoti quia pauper est, sed quia ex officio ministrat; et ideo, quod sit dives, accidentarium est, neque ab illo tollit jus suum, neque ab altero debitum. Et hæc est certa et indubitata sententia inter Catholicos, ut constat ex divo Thoma, Quodlibet. 6, a. 10, et 2. 2, quæst. 87, art. 3, ad 1; et ibi Cajetano, Soto, et reliquis Theologis; Castro, verb. *Decima*; et Covar., d. cap. 17, num. 4. Dicta vero Hieronymi et Prosperi videntur intelligenda de clericis simplicibus, qui, licet Ecclesiæ non deserviant, volunt ex bonis Ecclesiæ sustentari, etiamsi alias divites sint. De illis enim recte dicitur, inique bona pauperum usurpare, quia alimenta non

debeant clericis ex eo tantum quod clerici sunt, sed quia ex officio ministrare tenentur. Unde licet clericus sit pauper, si non ministret, non debentur ei decimæ ex justitia commutativa, sed ex misericordia, vel ad summum ex religione; e contrario vero si ministret ex officio, ei debentur ex justitia, licet alias sit dives.

10. Ad improprietatem autem quæ inde videtur sequi inter institutionem Dei in veteri Testamento, et hanc Ecclesiæ determinationem, respondet divus Thomas, d. quæst. 87, art. 3, ad 4, nullam esse, quia in lege veteri, ultra decimas quæ dabantur tribui Levi, aliæ reservabantur, vel ad sacrificandum, aut offerendum, vel comedendum in templo, de quibus etiam Levitæ participabant; et ultra has reservabantur aliæ tertio quoque anno ad usum pauperum et peregrinorum, de quibus etiam Levitæ indigentes participare poterant. Quæ omnia constant ex Deut. 14 et 26, et explicantur a Hieronymo, lib. 14 in Ezech., in principio, circa cap. 45, qui refertur in cap. 4 de Decimis; et de illis videri etiam potest Abul., Deut. 12, quæst. 7, et quæst. 10, et Deut. 14, post quæst. 4, et in fine; et Deut. 26, q. 4; et Rebuf., tract. de Decim., quæst. 3, num. 9 et 11. At vero in lege nova tantum una decima imperatur non solum ad integram sustentationem ministrorum altaris, sed etiam (ait Divus Thomas) ut ex eis subveniant pauperibus, et ideo non superfluum, sed ad hoc necessarium sunt possessiones ecclesiasticæ, et oblationes, et primitiæ simul cum decimis.

11. *Sacerdotes divites esse decimarum dispensatores censent aliqui.* — Hinc Cajetanus, a. 1 et 3, d. q. 87, dixit non posse plene justificari hanc determinationem decimarum, pro ut in lege gratiæ fit, nisi ex eo quod pro subventionem pauperum simul cum sustentatione sacerdotum largiuntur, quia pro pauperibus nunquam satis sufficere possunt, licet amplissimæ sint; et eodem modo expedit hanc difficultatem Castro, Contra hæres., vers. *Decime*, ubi pauperum egestatem ponit inter causas justificantes exactiones decimarum. Et subjungit, propter hanc causam docere peritissimos Theologos, sacerdotes etiam alias abundantes in divitiis, posse decimas recipere, tanquam earum dispensatores, ut eas videlicet pauperibus distribuant: *Et qui hoc non faciunt*, inquit, *injuste eas retinent.* Et certe Hieronymus, Malach. 3, ad hoc videtur alludere, cum sic inquit: *Quod de decimis primitiisque diximus, quæ olim dabantur a po-*

pulo sacerdotibus, ac Levitis, in Ecclesiæ quoque populis intelligite, quibus præceptum est non solum decimas dare et primitias, sed et vendere omnia quæ habent et dare pauperibus, et sequi Dominum Salvatorem: quod si facere nolumus, saltem Judæorum imitemur exordia, ut pauperibus partem demus ex toto, et Sacerdotibus, ac Levitis honorem debitum deferamus. Honorem utique abundantis subsidii, quem *duplicem honorem* appellavit Paulus, 1 ad Tim. 5, quem ibidem Hieronymus allegat; sentit ergo primitias et decimas nunc solvi ad utrumque finem, subveniendi et sacerdotibus et pauperibus. Atque hic est communis modus loquendi Patrum, qui late referuntur a Gratiano, 16, q. 1, cap. *Cunctis*, et sequentibus, et quæst. 7; et 13, q. 1 et 2, et nonnulla alia supra indicavimus.

12. *Difficultas præcedentis responsionis.* — Hæc autem responsio, ut supra etiam tetigi, licet plenissime expediat totam hanc difficultatem, videtur tamen nimium coartare potestatem et dominium ministrorum Evangelii circa decimas, in quo videntur fieri multo deterioris conditionis, quam essent sacerdotes aut Levitæ in lege veteri. Nam illi habebant proprium et verum dominium illarum decimarum, quæ ipsis in solidum solvebantur; et præterea habebant usum secundarum decimarum, quæ ad offerendum et epulandum in templo reservabantur, præter alias victimas, et sacrificia, quæ vel ex præcepto vel voluntate fiebant, et magna ex parte in usum ministrorum cedebant. Et ultra hoc videntur fuisse exempti ab speciali onere eleemosynarum, quia aliæ Tribus ad hunc finem tertiam Decimam reservabant, ex qua poterat sufficienter subveniri pauperibus. Igitur juxta illam responsionem videtur nimium inclinari in contrarium extremum. Et ideo non oportet ita rem hanc intelligere, ac si decimæ non potuerint imperari in lege nova, ut inter Ecclesiæ ministros simpliciter distribuantur, juxta mænera et dignitates suas, sive alias habeant secularia bona, sive non; id enim accidentarium est, et minus frequens, ideoque in moralem considerationem non venit.

13. *Decimas in dominium Ecclesiæ et sacerdotum transferri absolute.* — *Ratio assertionis.* — Censeo ergo simpliciter potuisse hoc modo imperari, et de facto ita fuisse hoc præceptum impositum, ut omnes decimæ in Ecclesiæ dominium transferantur, et sacerdotibus ac ministris ecclesiasticis ex justitia debeantur integre, et sine diminutione, supposito

Ecclesiæ præcepto in sua vi permanente, ut nunc loquimur. Ratio est, quia decimæ dantur pastoribus Ecclesiæ ad sustentanda onera sui officii, inter quæ (præter propriam sustentationem congruam, tam personarum quam dignitatum et status uniuscujusque) numerantur sumptus Ecclesiarum, receptio peregrinorum, et subsidia pauperum. Nam, ut recte adnotavit Cajetanus, d. q. 87, prælati Ecclesiæ ex officio sunt patres pauperum, quia ut boni pastores tenentur etiam animam suam, nedum exteriora bona offerre pro ovibus suis, Joann. 10; et ideo Paulus, 2 ad Timoth. 2, ait: *Oportet Episcopum hospitalem esse.* Item, loquendo de toto clero, includendo caput cum inferioribus prælati et clericis, sæpe necessarium est ut possint etiam temporalibus principibus subvenire ad defendendam Ecclesiam. Item sæpe necesse est illis se gratos ostendere, adjuvando illos ex redditibus Ecclesiæ.

14. *Aliæ personæ ecclesiasticæ ex decimis aluntur, licet sacramenta non ministrent.* — Præterea, licet non omnes clerici voluntariam paupertatem profiteantur, magna tamen pars personarum ecclesiasticarum hujusmodi paupertatem observat, et multi ex his decimis Ecclesiæ aluntur, etiamsi ex officio non ministrent sacramenta, neque per modum stipendii decimas recipiant, sed per modum liberalis largitionis seu applicationis Pontificum. Alii vero clerici licet capaces sint hæreditatum temporalium, nihilominus experientia constat, eos maxime applicari ad ecclesiasticum ordinem, qui illas non habent, sive illi sint ex communi plebe, sive ex nobilibus, quibus etiam ecclesiasticus ordo ornatur, expeditque ut, juxta suam conditionem, commode possint ex ecclesiasticis redditibus sustentari. Omnibus ergo pensatis, non est excessus in hujusmodi designatione quotæ partis; et sane experientia ipsa tot annorum satis ostendit fuisse hanc determinationem Ecclesiæ convenientem ac necessariam. Et licet in particulari interdum eveniat, ut quidam clerici plus nimio abundant, alii vero, et fortasse digniores, et qui plus laborant, multum egeant, id non potest imputari excessui vel superfluitati decimarum, sed interdum sunt particulares defectus, vel casu contingentes, vel ex negligentia aliquorum prælatorum; qui defectus non possunt omnino impediri in rebus humanis.

15. *Decimæ datæ clericis habent respectum subventionis pauperum.* — *Occurritur difficultati.* — Concedo ergo, sub oneribus clericorum percipientium decimas, comprehendi

subventionem pauperum, et consequenter decimas, quæ ad sustentanda onera clericatus dantur, habere peculiarem respectum subventionis pauperum. Hinc autem non oportet inferre, aliquam partem decimarum non transferri in Ecclesiam, seu in clerum quoad dominium, sed solum quoad dispensationem; hoc enim nec necessarium est, nec fortasse verum, præsertim loquendo in communi de clero: alioquin laici in rigore justitiæ non tenerentur saltem eam partem decimarum solvere Ecclesiæ, nec illam Ecclesiæ restituere, si non solvissent. Patet sequela, quia præceptum decimarum solum pertinet ad justitiam, quatenus est solutio stipendii debiti, et quasi taxati ab Ecclesia, nam eo ipso materia illa transit in rationem justitiæ: at vero pars illa, quæ revera non datur clericis, sed pauperibus, non habet rationem stipendii; non est ergo materia justitiæ, sed eleemosynæ. Et licet ex speciali præcepto positivo, Ecclesia obliget ad dandam partem in eleemosynam per pastores Ecclesiæ, tanquam per dispensatores, nihilominus totum hoc pertinet ad circumstantiam eleemosynæ, non vero ad materiam justitiæ; ergo, qui omiserit dare illam partem, peccabit contra misericordiam, non contra justitiam, et qui suo arbitrio illam dederit in eleemosynam, peccabit contra ordinem et modum præceptum ab Ecclesia, non tamen contra justitiam, nec tenetur aliquid restituere. Imo posset quis excusari a culpa, si propterea illam partem daret pauperibus, et non parochi, quia certo experimento scit, si intret in possessionem parochi, non esse perventuram ad pauperes. Hæc autem et similia admittenda non sunt, nam plane repugnant legibus, et consuetudini Ecclesiæ, et possunt afferre multa practica incommoda; ergo.

16. *Decimæ etiam in partes possent partiri a Pontificibus.* — Dico ergo, decimas omnes et in integrum, transire in verum jus et dominium Ecclesiæ et cleri, generatim loquendo, et quantum est ex vi determinationis decimarum. Quod ideo addo, quia ipsamet Ecclesia, seu Pontifices, aut Concilia, approbantibus Pontificibus, optime possunt cumulum decimarum in aliquas partes dividere, et unam ita applicare pauperibus, et alteram fabricæ ecclesiæ, ut neutra transeat in dominium parochi, aut Episcopi, vel rectoris ecclesiæ, aut alterius beneficiati, quia suprema potestas dispensandi hæc bona est in Summo Pontifice, et ille modus dispensationis et distributionis esse potest

satis rationabilis. Et illo non obstante, semper laici tenentur integras decimas solvere ex justitia, quia respectu totius cleri absolute imperantur ut justa stipendia, et necessaria ad sustentanda onera ministrorum Ecclesiæ, quamvis modus applicandi et distribuendi decimas vel partes earum, per ipsosmet Ecclesiæ pastores, et præsertim per Pontificem, variis modis determinari possit. Inter quos ille, quem diximus possibilis est, et non incongruus. An vero sit de facto, necne, non est huic loco necessarium; quia sine illo modo distributionis recte intelligimus, assignationem decimarum habere æquitatem, et proportionem cum officio ministrorum Ecclesiæ, adjuncto etiam onere subveniendi pauperibus, sive hæc subventio facienda sit ab ipsis ex decimis, tanquam ex bonis jam propriis, et sibi concessis in verum dominium, sive tanquam a meris dispensatoribus: uterque enim modus sufficit ad prædictam æquitatem.

17. *Cur personales decimæ imperentur in lege nova, et non in veteri.* — *D. Thomæ prima ratio.* — Tertia ratio postulabat causam, ob quam personales decimæ imperentur in lege nova, cum non præciperentur in veteri, quia hinc videtur augeri difficultas circa æquitatem hujus impositionis. Quam difficultatem attigit D. Thomas, dicta quæst. 87, art. 2, ad. 1, et duas indicat rationes, vel unam adæquatam, quæ ex duabus partibus coalescit. Prima est, quia in lege veteri omnes undecim tribus extra Leviticam habuerunt in sortitione terræ suas proprias possessiones, ex quibus sufficienter poterant decimas solvere Levitis, tam pro ministerio, quam quia carebant possessionibus. At in lege nova non sunt datæ possessiones fidelibus omnibus; quin potius maxima illorum pars prædia non habet, cum tamen æque fruuntur labore et ministerio sacerdotum, unde si ex propriis operibus decimas non solverent, nullo modo contribuerent ad sustentationem ministrorum sibi servientium, quod præter rationem, et æquitatem justitiæ videretur. Et potest hæc ratio amplius explicari, quia in lege veteri, etiamsi in singulis tribubus possent esse multi pauperes non habentes possessiones, et ideo non solverent decimas, nihilominus ipse usus sacrificiorum et caeremoniarum talis erat, ut non posset quis uti ministerio et opera sacerdotum aut Levitarum, quin per ipsosmet materias sacrificiorum et oblationum aliquo sufficienti modo contribuerent ad sustentationem Levitarum. In lege autem nova non ita est. Nam ex sacrificio, ut

tale est, vel ex sacramentorum administratione, nulla utilitas temporalis, per se loquendo, provenit ministris: nam si quæ oblationes cum his conjungantur, id accidentarium est, et per se loquendo spontaneum, ut supra visum est. Et ideo oportuit ut quota decimarum communis esset de se omnibus fidelibus, undecumque haberent proventus, aut lucra, cum omnibus sint communia spiritualia, quæ per se et intrinsece stipendium non includunt, ut explicatum est.

18. Altera ratio D. Thomæ est, quia sacerdotes Levitici, licet privati fuerint possessionibus in sortitione terræ, non fuerunt privati potestate negotiandi, et lucrandi eodem modo quo alii concives, et ideo non fuit aliis impositum onus solvendi ipsis aliquid ex suis lucris. At vero in lege nova, clerici, ut possint digne intendere divino cultui, et ministeriis spiritualibus, quibus omnino dicati sunt, arcentur a negotiationibus sæcularibus et lucris, et ideo merito laicis imponitur, ut ex suis lucris aliquam partem eis impertiantur, cum propter eorum utilitatem ipsi clerici priventur similibus lucris. Quæ ratio optima est: supponit tamen quod totus cumulus decimarum consurgens ex prædialibus et personalibus, non excedit convenientem quantitatem reddituum ecclesiarum: quod ex dictis in duobus prioribus punctis declarandum et probandum est.

CAPUT XII.

QUID POSSIT CONSUETUDO CIRCA OBLIGATIONEM VEL MODUM SOLVENDI DECIMAS.

1. *An obligatio solvendi decimas possit auferri per consuetudinem.* — *Prima opinio Innocentii.* — Priusquam de circumstantiis hujus præcepti dicamus, videtur hæc quæstio hoc loco necessaria; tum quia pendet ex dictis in capitibus proxime præcedentibus, et illius resolutio doctrinam in eis datam magis declarabit et confirmabit; tum etiam quia lucem afferet ad omnia sequentia, quia majori ex parte ex consuetudine definienda sunt. Sub consuetudine autem præscriptionem comprehendimus, quamvis aliquo modo inter se differant, ut dicemus. Præcipua ergo quæstio in præsentem est, an obligatio solvendi decimas possit per consuetudinem auferri. In qua consequenter loquuntur Canonistæ, ut late tractat et refert Covar., d. c. 17, n. 8; et Gutierrez, d. lib. 2, c. 20, n. 31 et sequentibus, præser-

tim usque ad 38. Qui ergo dixerunt decimam deberi ex jure divino, etiam quoad quotam, consequenter asserunt nec tolli nec diminui posse per contrariam consuetudinem, quia hæc non potest derogare juri divino: nam si naturale sit, illud est immutabile; si vero est positivum, pendet ex divina voluntate, quæ non mutatur, neque aufert legem, propter pravam hominum consuetudinem. Et hanc opinionem tenent Innocentius et Joann. And., quos tandem sequitur Panorm., in c. *In aliquibus*, de Decimis, num. 7, licet satis dubius et perplexus in hac re fuisse videatur. Nonnulli vero relati a dictis auctoribus valde inconstanter loquuntur, et errant, quia ex una parte asserunt quotam decimæ esse de jure divino, et ex alia affirmant posse diminui per consuetudinem, licet non prorsus tolli; quia jus, inquit, divinum, licet non possit tolli, potest diminui. Quod omnino falsum est, nam ratio facta æque probat de immutabilitate quoad diminutionem et quoad ablationem. Eo vel maxime quod lex taxans stipendium, sicut et pretium, quasi in indivisibili consistit, nam, ex eo quod præcipitur, et taxatur tanta quantitas, si illa non impletur, non servatur lex. Isti ergo, dum illa duo admittunt, licet propriam vocem ignorare videantur, in re dicunt quotam non esse de jure divino, sed aliquid aliud, quod per minorem partem impleri potest, nempe sustentatio ministrorum.

2. *Alia opinio refertur.* — Alii, qui inter prædiales et personales decimas distinguebant, asserendo priores esse de jure divino, et posteriores de humano, consequenter distinguunt cum proportionem in præsentem, dicentes, prædiales nec tolli nec diminui posse per contrariam consuetudinem, utpote repugnantem divino juri; personales autem aiunt posse et diminui et tolli per consuetudinem, quia consuetudo potest prævalere contra humanam legem; hæc autem decimæ tantum ecclesiastica lege debentur, ut supponitur. Atque ita distinxit Turrec., in c. *Revertimini*, 16, q. 1, art. 7, cum Hostiensi et aliis, quos latius referunt Covar. et Gutier., supra. Hoc modo interpretantur multi § *Ille quippe*, cap. *In aliquibus*, de Decimis, in quo dicitur, illas decimas necessario esse solvendas, *quæ debentur ex lege divina, vel loci consuetudine probata.* Nam prior pars censetur posita propter decimas prædiales, quas dicunt non pendere ex consuetudine, quia in lege divina taxatæ sunt; posteriorem vero partem accommodant ad decimas personales, nam, quia illæ de jure

humano sunt, ipsummet jus humanum potuit approbare vel tolerare consuetudinem illis derogantem.

3. *Opinio aliorum in hac materia.* — Non defuerunt alii qui aliter distinguerent, dicentes consuetudinem per se solam, et non approbatam a Papa, non posse prævalere contra decimas, etiam ad diminuendas illas, sive sint de jure divino, sive de humano. Si vero sit approbata a Papa, putant sufficere, cujuscumque etiam juris sint. Ita refert Abb., d. cap. *In aliquibus*, et non multum refragatur. Et idem significat Gloss. ibi, ver. *Consuetudinem*. Late illam defendit Didac. Perez, in l. 1, tit. 5, libr. 4 Ordin. Ratio prioris partis quoad jus divinum jam constat ex dictis: quoad humanum vero reddi potest, quia non quæcumque consuetudo potens est ad derogandum juri ecclesiastico, sed illa tantum quæ rationabilis est; consuetudo autem non solvendi integre decimas irrationabilis est. Quod declarari potest ex dictis in præcedenti capite, nam si quota decimæ, secundum prudentem æstimationem Pontificum et totius Ecclesiæ, est conveniens subsidium clericorum, et moraliter necessarium ad sustentanda onera illius status, profecto consuetudo diminuens illam quotam irrationabilis censenda est. Quod etiam ex effectibus declarari potest, quia necesse est per talem consuetudinem diminui, et subsidium pauperum, et divinum cultum, aut ornatum ejus, et decentiam sacerdotum, seu clericorum, quæ omnia sunt a recta ratione aliena.

4. *Posterior pars opinionis probatur.* — Altera vero pars, scilicet, quod, interveniente approbatione Pontificis, hæc consuetudo prævalere possit, si supponamus quotam decimæ tantum de jure ecclesiastico deberi, facilis est; quia Pontifex potest ecclesiasticam legem immediate immutare; ergo etiam potest id facere, approbando consuetudinem. Item, tunc cessat ratio in contrarium facta; quia Pontificis approbatio præsumitur rationabilis, et non fieri nisi ubi aliter est sufficienter provisum Ecclesiæ et ministris ejus. At vero si quota decimæ esset in rigore de præcepto divino, difficile videretur illam partem sustinere, quia non potest Pontifex divinum præceptum auferre, etiam ex parte. Posset autem quis dicere, posse Pontificem cedere juri suo, vel Ecclesiarum, et hoc modo probare consuetudinem, non directe mutando jus divinum, sed quasi subtrahendo materiam ejus, sicut qui remittit promissionem, tollit ab altero obliga-